



**11. szám.**  
Márt. 16-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.  
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–ápril hóra 2 ft. 10 kr. új pénzben. — Előfi-  
zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca  
4-dik szám.

**VIII. kötet.**

## S Z Á M T A N I R E J T V É N Y .

(Politikusok számára megfejtésül.)

Van egy igen nagy társaság,  
Talán milliókra is megy.  
Vár reá igen nagy munka  
Melyhez nagyon, de nagyon kell,  
Millió kéz dolgozása.  
Hanem „szív” csupán csak „egy!”

Szürkül az ég, a sok munkás  
Ébrednek s látja szépen  
Hogy bizony mind együtt vannak,  
Ekkor egyik így kiált fel :  
„Messze még a hajnal óra,  
A míg az jön, osztakozunk.  
Mink horvát, szerb és román  
Szláv, szlavón, ruthén és vindus,  
Rusznnyák, szász menjünk külön,  
S dolgozzunk magunk kezére!”


Szól a másik : „hát mi itten  
Hogy maradnánk egy rakáson ?  
Pápisták és kálvinisták,  
Lutheránus és görög,  
Unitus és nem unitus.  
Egységihívő és zsidó,

Ez mind szerteszét oszoljon,  
Mert mink külön nép vagyunk!”

Jött a harmadik; ki kérte,  
Hogy ha bölcs szó kell, övé az :  
„Váljon szét ur és paraszt,  
Mágnásság és volt nemes.  
Diszpolgár és régi jobbágy  
Legyen sok „rend” a világon  
Uri rend és középosztály  
Város népe és parasztság,  
Az magát sancolja el mind,  
S ne engedjen közelitni!”

Negyediknek bölcs beszéde  
Igy segített a világon :  
„Még ez mind nem lesz elég,  
Még így is sokan leszünk,  
Alkossunk hát pártokat.  
Legyen egyik liberális.  
Másik liberálisabb.  
Legyen egyik pecsovics  
Már csak úzus kedviért is.  
Legyenek itt radícálok,

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január–áprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Ott *republicanusok*.  
 Ők is háromfelé osztva  
 Legyen zöld, veres, fehér,  
 Itten békepárt, amott  
 Háborúpárt minden áron.  
 Ez itt *municipalista*,  
 Amaz *parlamentí* párt.  
 Ezt nevezük *honmentőnek*,  
 Amazt *árulónak* ott,  
*Aristokrat* és *demokrat*,  
*Udvarpárti* és *független*,  
*Jobb*, *bal* oldal és *közép*,  
 Mind megannyi részre váljon,  
 Mert tisztában így leszünk!“

Még azzal sem volt elég.  
 Ezután szóltak tizen,  
 Szóltak százan, ezereken!

„Oszszuk, oszszuk ezt a „*Konczot*.“  
 Hát még az „*én*“ érdekem!  
 Annak is *külön* csapat kell.  
 Minden ember egy *külön* sark,  
 Mely körül a nap forog!“

Nap? — s valjon ha feljön a nap,  
 Munkakezdő nagy nehéz nap,  
 „Hány“ embert lel „*egy csoportban*“  
 Ez a megfejtendő kérdés,  
 Ez az *arithmetic*a!

Hogy a választ e kérdésre  
 Kitalálják, — nem hiszem.  
 Hanem a ki ezt a kérdést  
 Így csinálta, így tervezte,  
 Mindnyájunknak romlására,  
 Azt az Isten átka verje!

K—s M—n.

### Gyuri bácsi lova.

M. Gyuri bácsi a hadjáratból öreg háttas lovával együtt tért haza, a paripa nemsokára hámba került, de az minden ostor, csatlásfa, gúzsolás s hasonló lóidomítási manipulációkon kifogott, ha megbikacsolta magát, tapodtat se mozdult. Egykor az erdőn szokott ingyen-faszerezéssel lévén Gyuri bácsi elfoglalva, közel a tanya-hoz álló odvas fában darázs-fészket vett észre, készen állott nála a terv, lomha lovát erős fék, gúzsok és lánczczal az odvas fához csatolta, azután baltafokkal megveregeti annak oldalát, kizúdul a sok darázs, s mérgeesen rohanja meg a szegény párát, összemarja kegyetlenül, de az legúzsolván lévén, nem menekülhetett ellenségeitől. — Később eleresztették, befogták a szekerbe, s ha lankadni akart, vagy nem fogta igazán a hámat, gazdája csak a méhdongást utánozta, s ugyan meg kellett markolni a gyep-lőszárat, nehogy szétrázza

egész szekere-t. — Történt ezután, hogy egy falu belnászmenethez a Gyuri bácsi lovai is igénybe vétettek, s mint általában ösmert lomha párák a cigánybanda vitelére rendeltettek, feneketlen sár terült az utcákon, rendbe volt minden, helyet fogott a kíséret a kocsikon, a nemes banda is kényelmesen elfészkelődött, csak indulni kellett; egész falu népe egybesereglett, mint ilyen ünnepélyes alkalmakkor szokott történni; indulnak a kocsik, a banda ki akar tenni magáért, rá rántja nagy dühösen a Rákóczi-indulót, minden legszebben ment, mig a brügös rá nem kezdi, ekkor a ló fület hegyez, confusióba jön, s azt híven a rezgő hangról, hogy ismét a régi tortúra várakozik rá, neki rugaszkodik, nyargalásnak indul, s viszi a barna sereget ungon, berken keresztül, s végre a falu legkellő közepén összegyülekezett mocsárba mindenestől beledönti.

### Öregfi, (quondam Altman) háromszoros kalandja anno 1861. april 31-ikén.

(Irta Kakas Márton. \*)

Kedves sógoraim, komáim, halljátok csak, hogy jártam én Bécsben?

A mióta a nevemet megmagyarosítottam, azóta bécsi ujságot nem olvasok, de meg is laktoltam érte, mint alább következik.

Ha a bécsi hírlapokat olvastam volna, tudtam volna, hogy a börze kiköltözött elébbeni helyiségeiből s helyét elfoglalta a Reichsrath; a

börze viszont átköltözött az énekakadémiai localitásba, az énekakadémia végül beült a Reichsrath-tól megüresült szállásba.

De hát én minderről semmit sem tudtam. Instinknak, vagy Gemüthnek nevezem-e? azt nem tudom, de a sors azt akarta, hogy mind e három helyen megjelenjek, a minek aztán ez lett a kimenetele: nem is kimenetele, hanem *kidobatala*.

\*) Helyreigazítás. Ezen igaz történetet szerkesztőtársam Kakas Márton távollétem alatt fogván írni, azon tévedésért, hogy egy folyó évi áprilben megtörténendő esetet ő mártiusban jónak lát leírni, sőt hogy nagyobb igazság kedvéért áprilisnek nem is lesz 31-ike az idén, — én előre mosom a kezeimet s visszajöttömmel mind ezt desavouálni fogom, most azonban sietek arra a jégre, a hova a kecske szokott menni, mikor jó dolga van.

Szerk.

## I. Jelenet.

Megyek a börzére, benyitok, látok ott ülni sok mindenféle kabátu urakat; a képeikről ítélve azt gondolám, itt most valami nagy „pleite“ ütött be; mind olyan szomorú volt, mintha valami nagy háznak a bukásáról kaptak volna telegrammot, s a *panique* ülne a cipőikben; „meine Herren, mondék, was ist los? Ki bukott meg? mennyit estek az akciók? új *Anlehent* hirdettek-e ki?

„Lumpenkerl!“ — „hinausschmeisen,“ — ez csak börze kurialis stylus, a mi az embert meg nem zavarja, azért én csak előszedtem az eladni való papirosaimat, s kínáltam még egy  $\frac{1}{4}$  perczenttel alább. — Ekkor aztán rájöttem s galléromnál ragadva kitoltak az ajtón. No ez is mindennapi eset a börzén, és a mint kívül voltam az ajtón még egyszer bedugtam a fejemet e szóval :



vagy Napoleon kívánt boldog új esztendőt? Beszéljenek. Nekem is van egy csomó papirosom : odaadom  $\frac{3}{4}$  prozonttel a Tageskursuson alul.

Erre rám förmedtek minden oldalról :

— Pakken Sie sich fort !

Pakken sie sich fort; ez olyan virágos kifejezés; a mit az ember a börzén mindennap szokott hallani, ezen senki meg nem ütődik, holmi

— Igazán nem kell önöknek se „Kredit“ se „national“ ?“

Erre aztán megfogattak, lelökettek a grádicson, majd eltörtem kezem lábom.

— No tas is ane seltene misstimmung a Börzén; gondolám magamban; itt valami nagy baj van ma. Egyszerre harminczkettőt esni; — már „én“ „grádicsot,“ — szép kis baisse!

### Most jön a II. jelenet.

Innen ilyen szépen elutasítva megyek, keresem a Reichsrathot, mely tudva van, hogy nyilvánosan tartja üléseit, a hova tehát mindenkinek szabad bejárata van. A lépcsőn találkoztam egy udvarias urral, attól mégis megkérdezém, hogy szabad-e ide bemenni? O igen, felelt ő; kegyed tán nem idevaló? — Nem, én magyarországi vagyok. — Magyar? ah tessék besétálni, akar ön tagja lenni társulatunknak? (Én? tagja a Reichsrathnak? Szappermán! Ez nagy kitüntetés. Hát szeretném.“ Oh tessék, bevezettek, tömérdek komoly úr és igen sok fiatal ember vala ott; igen vidám emberek mind. Én azt gondoltam, hogy valami jó hír érkezett épen, tán hogy Caprera elsülyedt, vagy Gaétát visszavették a pápai zuávok, azért örülnek olyan nagyon; hát tudtam én, hogy ez nem a Reichsrath, hanem a dalárda? Én aztán positurába tettem magamat, a balkezemet a budám mentekötőjébe akasztottam, így elkezdtem nekik dictiózni, hogy milyen nagy



igy fogják a magyar embert a Reichsrathba?) Azonban eszembe jutott a „törvényes alap“ s azt felelém, hogy bármennyire megtisztelve érzem is magamat e kinevezés által, addig el nem fogadhatom, míg az országgyűlés helybe nem hagyja. — A ficzkó azt gondolta, hogy ez vicz s nagyot nevetett rajta; — „hanem ha megengedtetnék nekem, mint nem hivatalos személynek egy pár szót szólanom a testülethez; ezt nagyon szükségünk van most nekünk a *harmonióra*. A ficzkók azt hitték, hogy ez czélzás a dalárdára s tapsoltak neki, erről áttértem arra, hogy ime most a birodalom sorsa az ő kezeikbe van letéve, (erre elkezdtek a képek meghosszabbulni), hogy ők azok, a kiktől most Európa a bonyodalmak megoldását várja, (egy pár hang kezdett dörögni: Ter Kerl macht sich über uns lustig), végül felhívtam őket, hogy intézzenek legelőbb

egy energikus „nótát“ Napoleonhoz. (De már ezt nem mondhattam tovább, a mint oda értem, hogy „nóta“ alló, felkaptak a levegőbe, kezemnél lábamnál fogva, s mielőtt megérthettem volna, hogy ők nem olyan nótákat szoktak csinálni, a milyeneket én gondolok, már kinn voltam az udvaron. Minden ajtón ablakon át kiabáltak utá-

nam. Már az igaz, hogy a mi a „Hundskerl, Galgenstrick, dummes Luder, impertinenter Bengel, Saulump, infamer Lümmel!“ s több efféle megtisztelő kiáltásokat illeti, azokban olyan tökéletes harmonicus ensemble tudtak producálni, hogy én felével is tökéletesen meg lehettem volna elégedve.

### Következik a harmadik jelenet.

Ha már ennyi baj ért, gondolám magamban, bevágok egy plutzer habzó sert s azután elmegyek a dalárdába, a szép nóták én nekem mindig gyöngö oldalaim voltak; — a sertül egy kicsit

forma, mint a Hugonottákban a veszekedő kardal. Én az ilyesmit nem szeretem. Megálltam a közepén s elkiáltam magamat : „meine Herren, tas hást alles nix! most énekeljünk valami szép



spiczet is kaptam, kreiczfidél lettem, úgy mentem be a dalárda régi szállásába. Ott egy csomó uriembert láték, kik szörnyen el voltak foglalva, valami recitativo betanulásával, a mi olyan-  
nótát, például a Räuberekből azt, hogy „hogy : „ein freyes Leben führen wier!“ vagy azt, hogy „az arany csupán chimaera!“ — No, ezt láttátok volna még, hogy innen hogy dobtak ki!

## Nem vagyok én kontrás.

Sok barna kun lakja X. várost, de egy sem oly fekete, mint Orgoványi uram volt, annak idejében törvénytudó és főbíró, és kerületi assessorságra kandidátus férfi, sok számos hold földnek ura; tehát legnagyobb úr három határban.

Egyszer Pestre menőben megállott a hármasi csárdánál, s míg a kocsis itatott, maga betért az ivóba egy pohár borra.

Ott pedig hat juhász döngette az asztalt.

A mint belépett az érdemes főbíró, legott mellen ragadta az egyik.

— Huzd rá Marczy azt a kontrás mivoltodat.

— Nem vagyok én kontrás, öcsémuram! mentegedtődzék a szelid főbíró.

— Bizony nem is vagy ám első muzsikus! — csufolódott a betyár véghetetlen megvetéssel.

## Kossuth kutya.

Hogy hazánkban a forradalom után a becsületes embernek nem volt más neve mint Kossuth kutya, azt úgy hiszem mindenki tudja.

Ez időben egy szurtos képű fiatal kölyök megáll a hidfőnél és beszédbe ereszkedik egyik vámszedővel.

— Hát uram — kérdi a mogorva vámszedőt — fizetnek a lovak után vámot?

— Persze fizetnek.

— Hát az ökrök után?

— Szinte fizetnek.

— Hát a kutyák után?

— Azok után nem.

— No hát úgy én sem fizetek, kiált a fiú szaladásnak eredve, mert én Kossuth kutya vagyok?

## A körösi és kecskeméti.

Ment a kecskeméti ember czöglédi vásárra, csak úgy gyalogsorral.

Útoléri a körösi embert, a ki hat ökor után fütyörészett a tanya felé.

— Dicsértessék a Jézus!

— Mindörökké! no kapják kend föl a szekerekre.

Úlnek üldögelnek a szekéren, egyszer azt kérdi a körösi a kecskeméтитől:

— Kinek hiják kendet?

— Pál József a becsületes nevem.

— Pál József? No az Isten éltesse, hanem én nem ismerek ilyen nevű embert. Micsoda vallásu?

— Katholikus vagyok.

— No az Isten éltesse, mert én is az vagyok. De hát én hirét sem hallottam kendnek. Hát melyik utcában lakunk he?

— Hát ha tudja kend a Szél József uram malmát, annak vagyok tőszomszédja.

— Szél József uram? nem ismerek ilyen nevű urat Kőrösön.

— Hát hiszen nem is Kőrösön van az, hanem Kecskeméten.

— Micsoda? Kecskeméten? le is ám innen azt a collegium csináló vakaródat! — azzal végig ütött rajta a lágyelövel; egész a tanyáig dohogva magában, hogy a szekerre mert ülni, pedig kecskeméti ember, a ki collegiumot csinál nemes Kőrös városa kárára.

Igy tették ott magukévá a kálvinista collegium ügyét még a máshitű atyafiak is.

## A három betű megfejtői.

Kun-Halas városában minden jövőmenőt terített asztalra vártak hajdan a városházánál, a hol is a városgazdai hivatal jövedelmesebb volt a járáskapitány-ságnál.

Odavetődik egyszer egy pataki deák, de gente capacidarum.

Ott etetik itatják ezt is; hanem a domine kevesellette a hust a mit föltálatk; mert nagyon éhes volt. Pedig csak a szomszéd ekklézsiából jött, Kecskemétről (8 mérföld ausztriai értékben).

Jó volna tudtokra adni a nemzetes uraknak, hogy máskor többet tálaltassanak. Azzal a birákhoz fordult:

— Tudják-e nemzetes uramék, mit tesznek ezek a betűk itt a puzdrás katona alatt K. H. V. (Ilyen cim-mer volt a városgazdasági tányérokon. = Kun Halas városa.)

— No mi lenne az? — kérdé az egyik consularis.

— Hát biz ez azt teszi, hogy K = kevés, H = husuk, V = van.

— De már azt nem teszi öcsém uram! — mondá a főbíró.

— De hát mit tenne mást?

— Hát biz azt teszi, hogy K = kend, H = humanissime, V = vendég.

## Zenobia királynő.

— Ki alatt pusztult el Palmyra városa, domine Kullancs? — kérdi a közvizsgán Kapernyeczki tanár egy növendékétől.

— Zenebona királynő alatt, — felelt az, nem értvén jól a sugás szavait.

## Alásszolgája.

Az egyszeri legatus az úr imádságát így rekeszté be: mert tied az ország, a hatalom, és a dicsőség . . . alásszolgája.

## KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= Egy sárospataki 20 éves gymnasialis tanuló, ki különben gyenge erőten testalkatu volt, az ungvári törvénytörvényesség által vizitációra Ungvárra rendeltetett. — Gyenge testalkatát tekintve az orvos alkalmatlannak nyilvánította. De a parancsnokló katonatiszt megtudva hogy deák, elbocsátását ellenezte, állítván, hogy irodában igen jó szolgálatot tehet, ez okból kérdezi tőle :

- Tudsz jó írni németül?
- Nem tudok egy cseppet sem.
- Hát magyarul?
- Bizony úgy is nagyon kicsinyt.
- Hát olvasni tudsz?
- A betűket csak ismerem.
- Hány éve, hogy iskolába jársz?
- Tizenégy.
- No az Isten neveljen fiam továbbra is.

= A székely atyafi az Amt eleibe kerül, hol a „rubrizirte politik“ értelmében ezen kérdéseket intézi hozzá az illető Beamter :

*B. Honnan faló? (honnán való?)*

*Sz. Elbámulva. — Nem vagyok én instálom fa-ló.*

*B. Mit nevet? (Mi a neve?)*

*Sz. Felejttem én instálom nevetni.*

*B. Van falás? (vallás).*

*Sz. Nincs nekem egy falás is, (üres tarisznyáját mutatja).*

*B. Donnerwetter, der barbar magyar hat keine Wohnung, keinen Nahmen und keine Religion.*

*Ezt így be is irta az illető rubrikákba.*

### HISTORIAI ADOMÁK.

#### A hivatalnok csizmája.

Egyik vidéki városban nagy pöczkösen megy egy német hivatalnok, utána két atyánkfia baktatott nagy csendesesen és szótlantul. Egyszer, midőn menet közben a hivatalnokon volt bő nadrág felcsúszott, úgy hogy a lábán levő topán tökéletesen látszott, meg nem állhatta az egyik atyafi, hogy a szótlanságnak ezen megjegyzéssel véget ne vessen :

— Ejnye szomszéd, be furcsa ember ez a mi szolgabiránk! tavaly hogy ide került, a csizmájának talpa nem volt, most meg szára nincs!

#### Gróf Eszterházy Károly.

Gróf Eszterházy Károly egi püspököt, kinek nagyságáról most is tanuskodik az egi lyceum, számos egyház s még számosabb alapítvány, hol hol nem meglátogatta egykor II. József császár, s feltűnének neki a gróf czimereiben látható *egyszarvu*, gunyos mosolyal kérdé :

— Ugyan melyik országban tenyésznek ezen csodaállatok?

— Ott felséges uram — felelé a meg nem zavartott főpap, — hol a még csodásabb kétfejű sasok.

#### Emlék egy magas körútból.

E. városa, jóval a legmagasb vendég megérkezése előtt megcsináltatta diadaliveit, és azokat ékes feliratokkal látta el.

Történt azonban, hogy a magas utazó megváltoztatta programját, és épen ellenkező irányban jött a városba mint előbb kijelölve volt.

Ez azonban mit sem változtatott a dolgon, azok hagyták a diadalivet a maga állapotában, még a feliratokon sem változtattak semmit is; s így történt, hogy azon a kapun, melyen a magas utazó bejött aranyos betűkkel ez volt olvasható : „Isten vezéreljen,“ — a melyen pedig kiment ez állott : „legszerencsésebb napunk.“

#### Deák Ferencz.

Deák Ferencz a forradalom után kérdeztetvén, mit szól az ujonnan behozott kormányzási rendszerről, ezt válaszolá :

— Nekem az egész úgy tetszik, mint a sok gombu huszár, ki midőn dolmányán egy gombot hibásan gombolván be, mennél tovább megy, annál inkább észreveszi, hogy rendetlenségbe jött begombolásával, és kénytelen az egészet fel, és újra begombolni.

#### Mikor lakik jól a német hivatalnok?

B. Wenkheim Béla békési jószágán egy alkalommal meg akarván próbálni, hogy a kiéhezett morvaországi adóinspector mennyivel képes jólakni, az ott alkalmazásában volt steuerfőnököt magához hivatta ebédre.

E meghívás természetesen hizelegvén a sógor hiúságának, nagy örömmel kapott az alkalmon, és miután a magyar vendégszerető gazda egyik ritka példányát találta a báróban, otthonosan érezte magát és a felhordott ételekhez ugyancsak hozzá látott.

Az ételeknek száma nem levén, miután mindenikből becsületesen evett, végre az utolsóknál a jámbor szomorú képpel állkapczájára mutatva mondja :

— Köszönöm báró ur, nem tudok már többet enni, mert nem levén az ilyen evéshez szokva, már itt fáj.

#### Szerkesztői sub rosa.

V. A. úrnak Karancseszibe. Sajnálom, hogy kegyed véleményét meg kell czáfolnom. A legerősebb nagyító üvegen át nézve, a beküldött karikagyűrű belsejébe emelt betűkkel e név olvasható : „Petur N. I. 3.“ és nem, mint kegyed hitte „Petőfi.“ Az a gyűrűt készítő aranyműves neve s jelent 3 próbást. A gyűrű iránt tessék rendelkezni.

## Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



E hétre való orákulumok.

A milyen fegyverrel harczolt Sámson a állszteusok ellen, olyannal viaskodnak most ők és a farizeusok a mai irástudók ellen.

— — Egerben a katonaság *seprűvel* indult az imádkozó urhölgyek ellen. (Hát már itt is *seprűjére* jutottunk?)

— — (Milyen vásár van apjuk?) Meglehetős. A csizmákat eléggé keresik, hanem ha most követválasztási szavazatokkal kereskedhetném, csunyául nagy üzletet csinálhatnék, mert azokat még éjjel is keresik.

— — (Miért lettek kendnek a színész urak ellenségei, apjuk?) Hát mert én arra biztattam őket, hogy éjjel nappal mindig *szavalni* tanuljanak; aztán ők „*lapus calami*“ból e helyett éjjel nappal a *szavazás* után jártak s a helyett, hogy a darabjaimban *szavalnának* kedvemre, a követválasztáson *szavaztak* ellenemre.

— — (Micsoda beszéd ez már megint, hogy az adót erővel is exequálják, ki exequálja?) Hát a katonák? (De ki licizál?) Csak a katonák. (Hát aztán ki veszi fel azt a pénzt?) Megint csak a katonák.

— — (De hát hallja kend, ha ezeknek az országgyűlési követeknek Budára kell átjárni, majd az az 5 forint bérkocsira is kevés lesz; vékonyan jönnek ki a kosztal.) Hát hisz épen azért lesznek itt, hogy „*diétát*“ tartsanak.

— — (Valyon mi célja lehet Schlackenwerth mezővárosának, hogy a modénai herceget polgármesterévé választotta, s a hercegnek, hogy azt elfogadta?) Mi-e? hát az, hogy Németországban sok olyan kis hercegség van már; a minnek az átmérője nem nagyobb, mint egy tisztességes crinoliné. Egyszer majd csak meghalljuk, hogy Schlackenwerth hercegség is van már. Egygyel több, vagy kevesebb, már nem különbség.

— — Melyik lesz a leghiresebb *mise* a világon? (No hát melyik?) Az, a mikor a pápa azt fogja mondani a francia katonáknak: „*ite, missa est.*“ (Kend az ilyen dolgokkal ne tréfáljon, tudja, hogy az én érzelmeim. . .) Jól van Kukliné asszonyom!

— — (Csak azt szeretném tudni, hogy miért emlegetik annyit ezt a kettőt, hogy *Antivári* és *Antonnyeli*, ki az, a ki „*vári*“ és ki az, a ki „*nyeli*“?) Azok bizonyosan két *különböző Antalok*.

— — Egy német követ a porosz országgyűlésen azt a vallomást teszi, hogy a magyarok nem kellene a németeknek. (De egy véleményen vagyunk!)

— — Furcsa dolgok történnek Olaszországban, mivelhogy nagyon sok *ispiczli* kezd átszivárogni, a ki bekecsben, budában bolondítja a világot, hát annál fogva a magyar légió számára most *czivil ruhákat* készítenek, hogy ne lehessen őket megkülönböztetni *külföldön* a másforma emberektől. Megérjük, hogy nem atilla, hanem *frakk* lesz a *jelszó*, persze csak *maskarának*.

— — (Azt mondják, hogy a varsói eseményekben osztrák kéz dolgozott.) Ez épen olyan volna, mintha valaki, a kinek a lába fáj, a hólyaghuzó tapaszt a doktor lábára ragasztaná.

— — (Csak ennyit irnak a varsói eseményekről?) Épen most olvasom, hogy a kozákok nemcsak a papokat *vagdalták* meg kancsukáikkal, hanem még a *feszületeket* is, a miket *vittek* a temetési nép előtt; s azt gondolom, hogy jaj ő nékiek, ha az áll rajtok *bosztut*, a kinek fiát in *effigie* megsértették.

— — (Mit mosolyog kend a *bajusza* alatt?) Hát épen azt olvasom, hogy mikor a varsóiak azt az öt halottat temették, a kiket a muszkák egy temetéskor *megölték*, a mint a halbak előtt *elvitték*, az egész *örség* *kirukkolt* és *prezentirozott* nekik. (Nekem úgy tetszik, hogy muszka uraimék jobb szeretik a *polyák atyafiakat* halva, mint *elevenen*.) Mondasz valamit.

— — Aztán mondja valaki, hogy a betegség nem ragad a doktorral *Ime Európa* beteg embere a magas kapu most hogy *szédelésben* szenved, a hires doctor *Mires* odamegy *meggyógyítani*, s a helyett hogy azt *kirántaná*, ő maga is *elkapja* a bajt.

— — (Hallja kend apjuk, én is csináltam egy verset.) Hohó; azt már szeretném látni. (Még pedig politikai tartalmut.) Furcsa dolog! (A miben az egész mostani állapot *tökéletesen* ki van *fejezve*.) Hadd halljam. (Tehát itt van: „*Mit használ Schmerling*,

Hogyha nincs *Sterling*? . .) Már ez csakugyan *tökéletes*.

— — „Ma az én rovásomra minden választó, a ki X. úrra szavaz, ingyen fekete kávé kap,“ monda egy *korteszvezér* egy *külvárosi kávéházban*. Kaptak rajta. Neki ül egy *jambor polgártárs* is onnan a *tót fertályból* s kéri a *feketét*. Elhozza a *pinczér*. „Egészen *feketét* hozz nekem, riad rá János, tudom én hogy milyen az uras!“ A *pinczér bámul*; hisz az *egészen fekete*. „Nem, nye tak; *czukrot* is *feketét* nekem!“

— — (Még sem hirdetik ki az *amnestiát*?) Nem! az országgyűlés *végire halasztják*, *gondolják* magukban, hogy *akkor még több ember veheti majd hasznát*.

**Melléklet:** Előfizetési felhívás a „*Falusi gazda*“ képes hetilap és a „*Méhészeti hetiközlöny*“re.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**  
Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.  
(Egyetem-utca 4. szám.)